

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 96. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm3439/facsimile.pdf (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

T i l l æ g.

Man født let, at disse Vers ere mere foranledigede ved nordiske Mytter end udsprungne af dem, thi alt hvad Volu siger er kun, at Duggen neddrypper fra Hydrasif, og i den prosaiske Edda sigeres at det er Honningdug. En fision og sandt Foreslæg at det unægtelig, at Duggen, der for Planterne er en saadan sterkende, vederhørende, oplivende og underfuld Drakt, ligefaaist har hjemme paa Jordens, som den aandelige Dug der lædster og kvæger og storker de levende, at det Alt er Draaber, med hvilke Alfadet gennem Norternes Haand bestærker den torre Aft som ellers maatte viære, det er en af de mange Anelser i Nordens Hjerte af Sandheden om den Gud, der klarer Mørkens Blomster, og i Hvem vi levt, vore og ere, det er en Dust fra Hjertets Blomst, avlet af en saadan Dugdraabe fra det Høje, og kan den klimbes gennem Verset, som jeg mener, da angree jeg ei at have gjort det, blundt afstillinge Ord ere Danmarks Born. Den sidste Anvendelse paa Biernes Kunst er ei heller ueffen, og kunde gjøre godt, hvor den lagdes paa Hjerte i en Lid, da dat er betragtet som Menneskers Maal at sanke og trælle for et Dognsliv og bringe Alt i snoetlige Rade og Rum, thi see! det formaare den lidens Blus og gior det konstigere end vi, skulle det være Menneskelets Maal at klive som din? fulde

det være Umagen værd at arbeide saa ivrig, for at uddrives af Svoveldamp, naar det store Bistade opstiges i Høsten, og surre i Mørket medens Mjøden blandes til en enig Høitidshalt i de gamle Salte? eller har det dog ikke bedre i Sommerens Lid vid Honningduggens Kraft at lade Vingerne voxe, og Sodmens Væld udspringe i Hjertet, saa vi, naar Winteren kommer, kan uden Sorg forlade de afblomstrede Enge, og svinge os bid, hvor Duggen har hjemme, og Statsdet staaer fast, og Blomsten et visner og Falten et sommes, til Gud.

Øbins Krab

om

S t j a l d s f a b.

Der stod ubi Gierge
En Kiedel med Mjød,
Den blandede Dyverge
Saa stærk og saa sod;
Jørglemmelsens Fugl over Drillet henfører
Og sætter sig fast paa den Driftkendes Bæder;
Ud Himlen han løftes og Jordens er glemt.

G

